

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Koala, koalice a Kolalokova limonáda

Slýcháme po parlamentních volbách, že nám budou vládnout dvě spojené koalice. Tento pojem dráždí naši obrazotvornost natolik, že jej musíme zapít douškem lihuprosté alkoholické Kolalokovy limonády Whiskoly pro alkoholiky i abstinenty. Koalice může představovat spojení

stran, ale s trochou fantazie nám vytane zcela jiný výjev – nejde snad o samici koaly? Medvídek Pú by jistě s Prasátkem trvali na tom, že jde o kolasici. A skutečně: Máme, co jsme chtěli? Nebo jsme dostali, co jsme si zasloužili?

Václav Klaus starší v jedné z televizních debat řekl, že předvolební spojení stran do koalic mělo za následek ztrátu identity jednotlivých stran. Mnoho psů, zajícova smrt. Už teď na řadě příkladů vidíme, že takovéto spojení může být problematické, protože tyto strany se budou snažit svou identitu hledat a narážet tak na limity spolupráce. Nezbyvá než být optimisty a věřit v posun dobrým směrem.

Překvapilo nás mile, že studenti maturitních ročníků letošní volby vzali za své. Svou první volbu brali jako součást své budoucnosti, a tudíž se nad ní zamýšleli. Nabízíme vám dva texty, které vznikly bezprostředně po skončení voleb a autenticky odrážejí jejich názory. Záměrně jsme tyto texty neupravovali, aby se jejich osobitost nevytratila.

Jan Salvet a Jan Krejčí

Poražený říjen

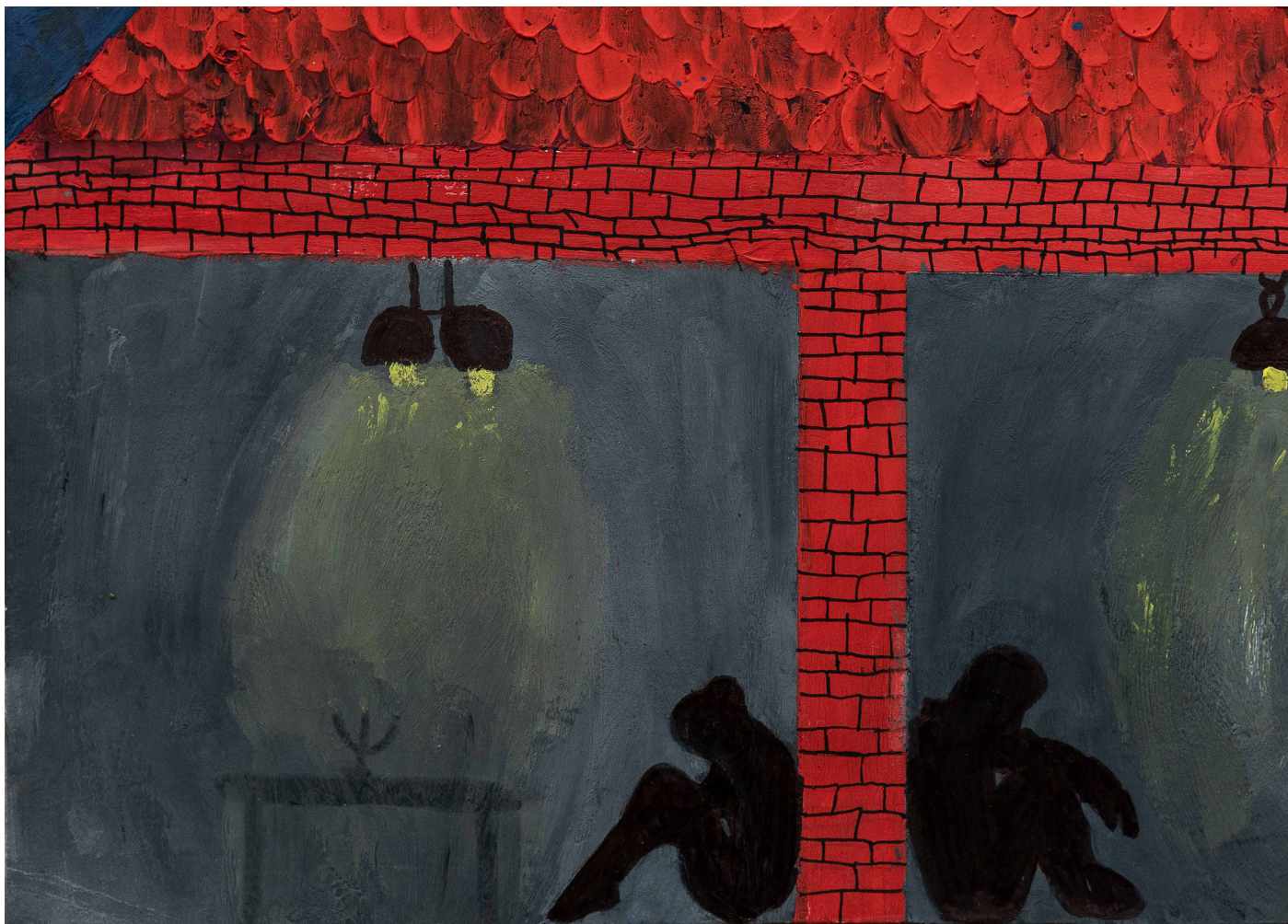
Výsledky nedávných voleb nebyly významné pouze svým velice těsným vítězem, ale i odchodem jedné z nejdéle vládnoucích stran východní a střední Evropy. Upřímně, nepříjde mi to moc překvapivé, řada soudruhů a soudružek již neměla letos šanci volit a ve volebních průzkumech vyšlo najevo, že KSČM nevolil nikdo z mladší generace.

Co mě zarazí více, je fakt, že lidé velice rychle zapomínají na nedávné dějiny. Na rozdíl od poválečného Německa, kde bylo býti nacistou či pouze se shodovat se s jejich názory trestným činem. Komunistům byla však dána v našich končinách prakticky druhá šance se angažovat v politice i po sametové revoluci. Neberte to zle, nejsem člověk, který by nevěřil na druhé šance, ale dávat druhou šanci lidem, kteří si dovolovali utlačovat nejen československý národ od roku 1948, a umocnit to i povolením vniknutí vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 mi přijde dost přes čáru. Je mi smutno, když si uvědomím, kolik lidí přišlo během jejich vlády o život. Lidé nebyli pouze popraveni za svoje politické názory, ale byli i vražděni na hranicích či posíláni do uranových dolů. Lidé ale také přišli o svou lidskost. Nebylo jim umožněno studovat, nosit oblečení či účesy, které by vyjadřovaly jejich osobnost. A už vůbec ne oděvy podobající se těm za velkou louží. Psaní, tvoření, bádání a vyjadřování vlastních názorů bylo na této straně železné opony trestným činem. Hřebíčkem do rakve jsou poté výroky lidí, kteří se přímo či nepřímo podíleli na totalitním teroru. Většina výroků zní podobně: „Je přeci demokracie, mohu si říkat, co chci.“ Škoda, že většina soudruhů zapoměla na své mládí, když bezhlavě mlátili nevinné lidi někde v lágrech za jejich názory a výroky. A teď se ohání, že i oni mají právo na názor. Dobře, někteří lidé argumentují tím, že se komunistická strana změnila. Změnila například své jméno na KSČ na KSČM. Kromě toho M na konci jsem si rozdílů moc nevšimla.

Stačí se podívat na tři jména poslanců KSČM. Prvním je předseda strany Vojtěch Filip. Jedná se o člověka, který úzce spolupracoval s StB. (Stejně jako náš současný premiér Andrej Babiš.) Ještě, že žijete v zemi, kde můžete být posláni za mříže za neplacení daní, ale praní špinavých peněz a mučení lidí během minulého režimu je přehlíženo. Zkrátka všichni jsme si rovni, ale někteří jsou si rovnější. Druhý poslanec je Zdeněk Ondráček. Muž, který se v roce 1989 zběsile oháněl obuškem proti protestujícím na Václaváku. Byly mezi nimi dokonce i ženy a on si servítky zrovna nebral. Myslíte, že se za své chování omluvil? Ne, dokonce prohlásil, že je na svou práci u policie hrdý. A myslí si, že studenti šli tehdy protestovat, protože neměli, co jiného na práci. Poslední příznivkyně minulého režimu Marta Semelová. Chtěla bych zdůraznit, že paní Semelová je bývalá učitelka vlastivědy. Semelová se proslavila spíše svými výroky než činy. Mezi nejslavnější patří výrok, že se Milada Horáková přiznala ke svým činům. A na otázku, ve které Koreji se žije lépe, odpověděla, že obě země mají své problémy. S tím souhlasím, ale myslím si, že každý člověk je schopen objektivně posoudit, ve které zemi jsou podmínky pro život lepší.

Závěrem bych chtěla říct, že není ještě jisté, jestli bude v naší zemi s novou vládou lépe či hůře než nyní. Doufám, že bude jediné lépe. Ale největším vítězstvím je pro mě prohra strany, která nepřinesla nic dobrého a pouze tuto zemi a její lid zcela legálně vykořisťovala. Jediné, co mě mrzí, je fakt, že se minimum členů strany za své chování omluvilo. A ještě méně si odneslo za své zločiny zasloužený trest.

Kamila Kempfová

Barbora Dostálová

Volby skončily – a co dál?

Je sobota 9. října. Nadešel dlouho očekávaný moment: Dozvěděli jsme se, kteří zachránci se nás pokusí spasit v následujících čtyřech letech. A že to potřebujeme. Úplně nejlepší by bylo, kdyby nás dostali ze stamilionových dluhů a vymysleli univerzální řešení, jak bojovat s covidem. Ale je v nabídce vůbec někdo, kdo to dokáže?

Vyhrála koalice SPOLU. Sice ne o moc (asi jen o 30 tisíc hlasů), ale na většinu v poslanecké sněmovně s koalici PirSTAN to stačit bude. Hrdinové moderní doby – zachrání nás a zlého Babiše konečně pošlou do vězení. Ale bude to opravdu tak růžové, jak se zdá?

Voliči Starostů vykroužkovali své oblíbené kandidáty, díky čemuž získali Piráti ve sněmovně pouze 4 křesla. Posouzení, zda je to málo nebo moc, nechám na vás. Ale asi všichni mi dají za pravdu, že ačkoliv se Piráti od toho označení distancují, jsou momentálně jedinou levicovou stranou v parlamentu. A to si myslím, že je sakra špatně! Jenom čtyři lidé z dvou set, kteří budou zastupovat levou část spektra. „A není to málo, Antone Pavloviči?“ Jsem zvědavá, co tento nepoměr přinese.

A abychom tomu všemu nasadili korunu, tak v opozici bude strana s trestně stíhaným předsedou a dále strana rasistická, xenofobní a homofobní. Část poslanecké sněmovny, která by měla „hlídat“ vládu, má celkem pokřivené ideály.

Možná jsme jedno zlo porazili, ale to ještě neznamená, že jsme zvítězili. A teď mě nechápejte špatně. Já jsem ráda za výsledek voleb. Jenom si myslím, že to nebude tak úžasné a bezproblémové, jak se může na první pohled zdát. Euforie, která v sobotu večer zavládla, byla (a je) hodně silná. Ať nám vydrží co nejdéle!

Tereza Urbanová